

megkérdőjelezésére felhasználni, mert ott azt tanultam, hogy a gyerekekkel foglalkozzanak a szülők. Ha menetközben magam is szülővé váltam, akkor az elvnek ez a része is kötelez, nem csupán a felnőttek (főleg férfiak) felé való apostoli küldetés. Látom, hogy visszahull fejemre a felelősség. Bokros barátaimat sem mentenék meg ettől az sem, ha csupa nagy betűvel méltatták volna az APÁKAT, ANYÁKAT. Amit megsínylettek gyerekeink, azt lehet, hogy nem is ők, hanem mi szülők sínylettünk meg azáltal, hogy kisebb hatáskörrel működünk, gyatrábbak gyümölcseink, mint amilyeneket szeretnénk. Nem vállalom magamra gyerekeim helyett a megtérés felelősségét. Elég nekem a magam lelkiismereti megtérésre (korrekciós metanoia) szólító felelőssége. Ezért felelek az Úr előtt. Gyerekeim lelkiismerete és meggyőződése nem az én zsebemben van. Szolgáltam ennek fejlődését így-úgy - ez az én felelősségem. Ebben szerves helye volt és van annak is, hogy a családon túl is küldve vagyunk és ők is küldve lesznek, ha meghallják azt a hangot, amit én meghallottam. Hej, de nagyon szeretném, ha az én hatásomra, vagy más hatására, de meghallanák ezt a hangot!

1.3 A megállapításokra csak bólogatni tudok. Az Isten Országáa ugyan nem csak általunk valósulhat meg, de a személyi felelősség terén meg kell állapítanom, hogy az én üdvösségem szempontjából nem vigasz, hogy az Ország nélkülem valósuljon, mert én leálltam, leültem, félreálltam.

A múltat illetően Gy.b. megoldásairól akkor és ott mindig el kellett ismernünk, hogy a mi ötleteinkhez képest az övé volt a jobb, ezért azt választottuk. Ezért nem annyira önmarcangolás és Gy.b.-t megkérdőjelezés a helyes visszatekintés módja, hanem a hálaadás, kiértékelés. Amit jónak láttuk azt csináltuk, még ha azt alapítónk találta is ki. Nagy mázli, hogy ilyen karizmatikus személy, aki nemcsak létbe hívni tudta a kisközösségeket, hanem gondozni is. Most a holnapról gondolkodva vagy támad új, tovább lendítő karizmatikus személy, vagy a mi sokkal kisztülőbb megoldásainkra épülve ugyan, de létben tartjuk kisközösségeinket és talán előre is lépegetünk majd. Ahol nem hajlandók erre a szintjüknek megfelelő igyekezetre, ott szépen elsorvadnak a közösségek.

A jövőnk zálogának azt tartom, hogy valamely jézusi célkitűzésnek embereket barátkoztassunk össze. A hangsúlyok sokfélesége is hordoz egyiséget, ha a hegybeszédhez, a jézusi hármashoz ragaszkodunk és erre építjük baráti kisközösségeinket, ki így - ki úgy.

1.4 Jól estek a reális múltba tekintő kiértékelő sorok. Így látom én is.

A jelent viszont másként látom, vagyis nem látom kilátástalannak. Gondoljuk csak meg: egy ilyen terheket növelő és kiszolgáltatott mai magyar valóság nem kedvezhet-e egy olyan társaságnak, amely az

adástörvénnyel még szegényíteni is hajlandó magát; a szolgáló másokért éléssel csökkenti a pluszmunkákra bevethető idejét-energiáját. Nem valószínű, hogy aki egyszer belátta a jézusi tennivalók helyességét, az könnyedén ki tudna állni a sorból. Most jön el annak az ideje, hogy vizsgáljunk a tanultakból. Eddig elsősorban a békességteremtés volt a vizsgaanyag, mert a diktatúrában ez emelkedett ki. Most a másik kettőből kell majd.

A sokoldalúságra nevelődés, az igénytelenség osztozásra épülő megvalósítása, az összetartó egymásra figyelés a mindennapokban - ezek a mi garanciáink a holnapra, ha ... ha meg nem bukunk ezen a vizsgán. A bukás nagy veszélyét az jelenthetné, hogy hagyjuk sodortatni magunkat ezzel a pénzt istenítő világgal. Van nekünk Istenünk és van (eddig nagyon is volt) önrendelkező öntudatunk - még testvérbarátainkkal szemben is. Ezt az egyénieskedésre hajlamos szokásunkat erősítenünk kell a világ felé és csökkentenünk kell egymás felé.

1995

FARKAS ISTVÁN

ÚJSÁGCSOMAGOLÁS

A nap ugyanúgy indult, mint bármelyik. Fél hatkor kelés, majd fél óra csendes ülés, reggelikészítés, reggelizés feleséggel, majd kávé, de aznap fél nyolckor indulás volt. Nyolcra kellett Bandinál lennem Vörösváron, ami autóval húsz percnél nem több. Gyalog jó két óra lett volna, de nem ez volt a végállomás. Innen Bandi autójával mentünk tovább Jenőékhez a Bach csomópontoz. Kilencre kellett ott lennünk. Szombat volt. A kapu tárva várt és csak be kellett gurulnom a kertbe a körtefák alá.

- Ott jó lesz - mondta Bandi -, oda nem süt a nap. Mára is mond vagy 32 fokot. Persze a madarak odajárnak, meg a körte is potyog. Szóval választhatsz.
- Rendben, jó lesz a fa alatt - válaszoltam és már le is parkoltam.
- Gyere be, még bekapom a reggelimet, aztán indulhatunk. Nem kell sietnünk, nehogy Jenőéket fogmosás közben érjük.

Benn, a kis szobában a szokásos rend fogadott. Megálltam az ajtóban. Minden a helyén volt, így meg se kíséreltem a leülést. Bandi nagy élvezettel kanalazott egy kis üvegből valamit. Észrevette a tekintetemet és így megkérdezte.

- Na, tudod-e mi ez? - és már tartotta is a kis üveget felém.

Beleszagoltam. Valamilyen paradicsompüré? - kérdeztem.

Csak nevetett. Itt egy kanál, kóstold meg.

- Áhá, hecsedli! Sok időd van – tettem hozzá.
- Nem, annyi nincs. Barátaimtól kaptam. Ott a nagymamának már van ideje.

Aztán beraktuk a négy csomag újságot a kocsiba és nekiindultunk. Forgalom, szombat lévén alig volt. Még Solymárt sem értük el s már rá is tértünk arra a témára, amin aztán mindig elakadunk.

- Azt írtad egyik drótpostádban, hogy Jézus volt az, aki legtisztábban, vagyis legnyitottabban közvetítette Apuka mondanivalóját. De mikor és hogyan nyílt meg először és aztán hogy volt képes fenntartani ezt a nyitottságot? Úgy gondolom, hogy hozzánk hasonló, vagyis normális ember lévén az alatt a bizonyos harminc év alatt, a kedvező külső körülmények, iskolák révén belésvároghatott ez a megnyílás, megerősödött, majd megnyilvánult a környezete felé.
- Számomra már teljesen nyilvánvaló – válaszolta, - és ezt a megismert tények is alátámasztják – tette hozzá -, hogy ez a megnyílás hirtelen, villámcsapásszerűen a Jordánnál történt. Ha belegondolsz, ez történt később Ferenczel is. És akkor jött egy igen intenzív és rövid időszak, amikor kiderült, hogy azt, amit akkor átélt, mások nem értik. Viszont, akiknek hatalmát veszélyezteti ez a bizonyos látás, azok lehetetlenné teszik a terjesztését.
- Értem. De mondd, akkor ez az egész tanítás egy blöff azok számára, akiket nem ér ilyen hatás?
- Nem egészen. Keresztelő Jánosig a zsidók a bűn és bűnbocsánat vallását éltek. Jézus egészen mást hozott: a szeretet vallását. Ez az akkori zsidóknak sok volt.
- És nekünk? Már úgy értem, mi már ezzel szemben értjük Jézus tanítását és aszerint is élünk?
- Igen. Annak ellenére mondom ezt, hogy a világ azóta sem lett jobb, mert nincs elég összetartás azok közt, akik megértették. Pedig a Miatyánk is erről beszél: jöjjön el a te országod... a földön is.
- Lehet, hogy a világ alatt Jézus nem a külső világot érti, ami ugyanis a Sátáné, hanem az ember saját világát? A belső világot, ahol hatalma van cselekedni, vagyis megnyílni valami magasabb számára?

A beszélgetés a szokott sablonok mentén folytatódott egészen a Jagelló útig. Ott szerencsére elakad és hirtelen ott volt a program, amiért az egész találkozás létrejött: délelőtt folyamán becsomagolni és postára adni a az *Érted Vagyok* XXIV. évfolyam 4. számát. Amíg parkolót kerestünk azért tovább forogtak bennem a kerek: mi is történik akkor, amikor valaki hirtelen megért valamit, amit addig másként értett? Hirtelen megnyílik valami benne valamire, ami mindig is ott volt, de valami nem engedte be. És onnan kezdve, ha ez az új elmélyülhet, minden korábbi ismeret e köré

rendeződik és a korábbi szemlélet elavulttá, molyrágtává válik. És ehhez nem kell sem Jézusnak, sem Ferencnek lenni. Mindenkiel számtalanszor előfordul élete során – Galileitől Bandiig. A különbség talán csak az, hogy amint ez a benyomás fellép, valami nálunk: másoknál, azonnal és nagy erővel kezeli és saját korábbi tudását erősíti vele vagy elveti, mint hülyeséget.

Amíg Bandi leparkolt, a négy csomagot Jenővel szépen felvittük a másodikra. Mária puszival várt minket. A nagy, családi asztalon már minden elő volt készítve: a méretre felvágott újságpapírok, a ragasztóstiftek és a kinyomtatott postai név és címcédulák. Szinte azonnal neki lehetett volna esni, hogy időben végezzünk, de itt nem ez volt a szokás.

- Ki, milyen italt kér? – kérdezte Mária. Van falmelléki szóda, üdítő, sima csapvíz, sima és buborékos ásványvíz.

Aztán, amíg a fiúk benn a befizetések miatt kérdéses címzettek kérdését vitatták meg, kimentem Máriához a konyhába. Pár udvarias kérdés-felelet után Mária olyan nyitottsággal kezdett el beszélni a családjukról, a gyerekekről, szülői és nagyszülői teendőkről, hogy megdöbbenéssel hallgattam. Határozott, tiszta és minden szokásos díszől, udvariaskodástól mentes beszéd volt. Érezni lehetett a hangon, hogy akiből szól, az nemcsak szavakat mond, hanem belülről, önmaga legmélyéről beszél. Talán az egész mondanivaló összefoglalásaként mondta: igen, lassan a nyugdíjas évekre is fel kell készülnünk. Meghatódva köszöntem meg neki, de menni kellett. Várt ránk az 550 címzett és a nekik járó 550 db. *Érted Vagyok* újság.

Nekiültünk. Valahogyan, a sok év alatt kialakult egy teljesen letisztult munkamenet, amibe néha belecöppenek, de ami már valamennyire ismerős számomra. Jenő által korábban begyűjtött és megfelelően felvágott újságpapírcsíkot kiteríteni, egy példány *ÉV*-t a jobb alsó széléhez igazítani a jobb szélétől másfél két centire, az *ÉV*-t kinyitni valahol a közepén túl és a címcédula felső részét félretelve az alsót betenni a lapok közé, majd a két centis újságcsíkot behajítani a lapok közé, az újságot becsukni, bal kézzel szorosra húzni, jobb kézzel egyszer átfordítani, meghúzni, majd még egyszer átfordítani, szorosan tartva az újságcsík széle alatt ragasztóval bekenni, majd a szélet finom mozdulattal rásimítani. Ezután elfordítani a csomagot és a leragasztott szélre, hátoldalának bekenése után ráragasztani a postai nevet és címet tartalmazó sleifnit. Ezt is rásimítani, majd a megfelelően kiválasztott helyre tenni az asztalon, és a műveletsort addig ismételni, amíg az utolsó példány is becsomagolásra nem került.

Az egész két-két és fél órán át tart. Az első néhány darab után a mozdulatok teljesen mechanikussá válnak. Alig igényelnek valami kis figyelmet, így az felszabadulva, elkezd egy ugyancsak szokásos, de a pillanatnyi helyzetnek megfelelő más tevékenységet követni: a

beszélgetést vagy ha az megszakad, a belső beszélgetést.

- Hogy sikerült a biciklitúrátok – kérdezte Mária Bandit?
- Hát, hogy is mondjam – fogott bele Bandi -, eddig ez volt a legkevésbé érdekes, változatos kirándulásunk. Indulásnál már a szállással gondok voltak, így az első két napot a Bükkben, Répáshután töltöttük és csak utána mentünk át a Felvidékre. Tulajdonképpen a legérdekesebb egy aragonitbarlang volt... Aztán már csak templomok, igaz, mind középkori gótikus templomok, amikből itthon alig van – mesélte tovább Bandi a túrát, részletezve élményeit, a többiek történeteit, a látottakat, és tapasztaltakat. Összesen talán csak száz vagy százötven kilométert tekertünk – fejezte be.

Közben megjött Éva, a rangidós, bár a csapatban senki sem számított fiatalnak. Sem korát tekintve sem a közösség szempontjából. Mégis, voltak nagyon régi fiatalabb résztvevők, kevésbé régi öregező résztvevők és idős nagyon régi résztvevők. A helyek az asztalnál kicsit átrendeződtek, mert Mária elkezdett a konyhával is foglalkozni, míg Évát röviden be kellett vezetni a műveletsorba.

- Mondd Bandi, nem borzolja a hajadat a ventilátor? - kérdezte, minden hátsó gondolat nélkül Mária, mert jól tudta, hogy Bandi érzékeny a huzatra. Bandi kicsit elmosolyodott, mert haja már a tarkójára koncentrált, de udvariasan, megköszönve a figyelmességet válaszolt.
- Nem, köszönöm Mária minden rendben.

Csendben, elmélyülten folyt a munka, bár mindenki rutinos volt benne. Érezni lehetett, hogy senki sem a csomagolással elfoglalt, hanem valami mással, ami nem látszik, ami benne van, benne éli a saját életét. Kicsit figyelmesebb lettem erre a belső folyamatra. Most, itt ülök és csomagolok. Mikor, hol, ki? Ezekre a kérdésekre – már, ha őszinte vagyok – nem tudom a feleletet. Az viszont nyilvánvaló, hogy vagyok, mert látom, hogy a kezem behajtja a papírsíkot, letépi a címcédula felső részét, beteszi a lapba... stb. Ez egy fontos munka. Minden két hónapban megjelenik ez a lap már huszonnégy éve. Sokan várják, sokan olvassák és ha nem kapják meg, reklamálnak. És ott van azok sora is, akik a cikkeket megírják, vagy lefordítják, szerkesztik, tördelik, nyomtatják, kötik és hát igen, csomagolják, majd postázzák. Tényleg fontos. Nem recepteket tartalmaz, nem is izgalmas történeteket, nem is napi híreket. Egy közösség szellemi táplálékait tartalmazza. De miért nem lényeges – a lény számára alapvető - az, hogy hol, mikor, ki? Nem is válaszolni rájuk, hiszen az lehetetlen, csak megtartani, emlékezetben tartani. Talán ez lenne az a kulcs, ami

nyitna valami ajtót és talán nyitva is tartaná: kérdésben lenni. És most mi van és mire nyitva?

- Várjuk Jézus második eljövételét, ami napok kérdése és ezért nem mindegy hogyan élünk – ez most egyik lányunk legfőbb kérdése. Az ír látnok, aki naponta küldi látomásait a blogján keresztül sok-sok ezreket tart lázban – mondja Jenő. Az ezer oldalas könyvébe beleolvastam és írtam egy levelet lányomnak, amit el sem olvasott. Erre nem érek rá – írta. Most sokkal fontosabb az eljövételre várás.
- Különös dolog ez – kapcsolódtam bele a kérdésbe -, hogy a zsidók évezredekig várták a Messiást és mikor eljött, nem ismerték meg. Mi pedig évezredek óta várjuk Jézus második eljövételét és amikor eljön, nem ismerjük meg, mert a tanítóhivatal a kimondta, hogy sem az idejét, sem a módját nem ismerjük Krisztus második eljövételének. Pál apostol is csak annyit mond: át fog alakulni a természet.
- Viszont, ha őszinte vagyok – fűzte Jenő tovább gondolatát -, mi ugyanilyen főlháborítóak voltunk szüleink előtt „eretnek” tanainkkal. A szülők valamiért mindig felháborodnak.
- Igen, én is felháborodtam – vágott bele Éva -, amikor olvastam a fiataloknak szánt könyvek jegyzékében Herbst könyvét.
- Miért háborít ez fel – kérdezte Bandi, aki a könyvet lefordította. Olvastad miről szól?
- Nem – válaszolta Éva -, de nem is kell. Látom az eredményt és Bandi szemébe nézett.
- El kellene olvasnod mielőtt ilyen véleményed mondasz, nem gondolod? - kérdezett vissza Bandi.
- A fiataloknak egészen más a világuk, a világképük, világlátásuk, mint a miénk – folytatta Éva. Inkább az a kérdés, hogyan lehet átadnunk nekik a stafétabotot, hogy úgy és azt csinálják, amit akarnak. Miért nem veszik át a ÉV. szerkesztését és miért nem írnak cikkeket bele. Csinálhatnának egy próbapéldányt, amit ők írnak, szerkesztenek, adnak ki, csomagolnak.
- Hát – mondta Bandi -, vannak fenntartásaim.
- Csönd lett. A megjelent erők hatása csak lassan csillapodott. Mindannyian éreztük a kérdés súlyát és tehetetlenségünket is. Jobb volt csendesebb vizekre evezni annak ellenére, hogy talán ez volt az első téma, aminek valamilyen megmozgató hatása volt.
- Volt egy nagynénink, aki gyönyörűen tudott mesélni – kezdett bele Mária. Amikor megöregedett, kértük, hogy írja le a történeteket, hogy mi is el tudjuk mesélni az unokáinknak. Persze ő fejből mesélt. Tulajdonképpen mindegyikünknek meg kellene írnia a saját családragényét. Azt gondolom ez érdekelné a mai fiatalokat.

- Talán, ha nem is családragény lenne, de valami olyasmi, ami mai napig ott él bennem – mondtam -, az lehetne őszinte és hiteles. Persze, hogy mi megy át az olvasóba, az egy nagy kérdés, mert az olvasó belső élethelyzetén múlik. Emlékszem rá például, hogy apám, aki ötven évvel volt idősebb nálam, egyszer elvitt a Bükkbe kirándulni. Ez volt az egyetlen közös kirándulásunk, pedig nagy hegymászó volt fiatal korában – valamikor a múlt század elején. Esténként a szentléleki hordóban, ahol laktunk régi, első világháborús katonanótákat énekelt és tanított nekem. Soha sem fogom elfelejteni a helyzetet sem és a dalokat sem. Akkor, ott valami nyitva volt bennem.
- Igen. Érdekes, hogy ezek a régi katonanóták egyszer meg is jelentek CD-n, és amikor kedveskedni akartam egyik idős rokonunknak és lejátszottam neki belőle, végigsírta. Majd azt mondta: te azt nem tudod, milyen sebeket tépnek fel bennünk ezek a dalok – mesélte Mária.
- Mi Fekete Istvánon és társain nőttünk fel. Ő sem családragényeket írt, hanem rövid kis, a természetben megfigyelt élethelyzeteket macskákról, rókákról, egerekről, egy szem kukoricáról, öreg parasztemberről és feleségéről, és e mögé rejtette el mindazt, amit az életről mondani akart – mondta Éva.

Aztán csak a kezek jártak. Megfigyeltem, hogy míg én a ragasztott felületek lesimitását a tenyerem élével végzem, a többiek – nyilván a nagyobb rutin miatt – ujjaik hegyével. Emiatt aztán sokkal kevésbé lett az újságpapírtól a kezük festékes.

- Most akkor ez itt a régi pápa, nem? – kérdezte Mária a mellette ülő Jenőt és az újságra mutatott, amibe éppen az aktuális számot csomagolta.
- No, igen – dűnnyögte Jenő az orra alatt -, ez egy régi újság. Ez az ír látnok viszont azt is mondta, hogy soha pápa nem hagyhatja el székét saját szándékából. Ha ezt megteszi, a következő pápa maga lesz a Sátán.

Ismét szünet következett. Lassan keresni kellett a szabad számokat és a még fel nem adott címszalagokat. Volt rá apropó, de már nem emlékszem rá mi. Bandi kezdett mesélni.

- Egyszer átéltem, hogy egy pillanat alatt lepergett előttem az életem, bár akkor ez még nem volt túl hosszú – mondta Bandi. Csak arra emlékszem, hogy ki akartam próbálni, hogy át tudom-e úszni a tavat itt Vörösváron. Ha igen – gondoltam -, akkor megtanultam úszni, ha nem, hát akkor vége. Aztán kimentettek. Később újra nekimentem és onnan kezdve tudtam úszni. Nem felejttem el.

Elhallgatott, de érezni lehetett, hogy tovább akarja folytatni.

- Talán az őrzőangyalod mentett meg – mondtam élcelődve.

- Igen – mondta -, olyan is volt. Nagy ködben vezettem valahová és előttem ment egy kamion. A kamion nélkül sem lehetett öt méternél messzebb ellátni, amikor is elegendő lett és előzni kezdtem. Már a felénél voltam, amikor megláttam a két szembejövő, egymástól jó messze lévő lámpát. Az is egy kamion volt. Több esze volt, mint nekem. Lehúzódtott és pont elfértem köztük: jobbról tíz centi, balról tíz centi. Igen, az bizonyára az őrzőangyalom volt.

Mindenki bele volt merülve az utolsó darabokba, de ahogy bennem, gondolom másokban is felmerültek a saját hasonló helyzeteim és őrzőangyalom akciói. Az ilyen helyzetekben az a furcsa, hogy minden lényegtelen gondolat, szó, mozdulat, érzés eltűnik. Csak a valóság marad. És ezt valaki látja.

Aztán tényleg elfogyott. Gyors számolás. Külföldieket kiszedni: 23 db. Rendben; szülő hazaiak: 198 db. rendben. Hozzá a kötegeltek: rendben. Utána bele a kis guri-gurikba, jegyzékek, pénzáadás. Éva búcsúzott. Két éhes száj várja otthon. Mária lekíséri. Hát – mondja Bandi -, tényleg nem valami jó a látása, botja nem volt? Nem – válaszolja Mária és már megy is a konyhába. Az asztal összecsucskodik, megterítődik, körbe lesz ülve. Hideg gyümölcsleves van és hideg zöldbableves – mondja Mária. Hogy csináltad, hogy ilyen finom lett? – kérdezi Bandi. Valami egészen különleges, vetekszik azzal a szarvasragúval, amit a túrán ettem, pedig az nem volt akármilyen – teszi hozzá. Ő semmi – válaszolja Mária -, szeretek enni és főzni is. A levesek elfognak, jön a hideg spenóttorta és brokkolitorota és az asztal újabb szenzációja a „békebeli” patronos szódásüveg. A gyerekektől kaptuk valamilyen alkalomra – meséli Jenő -, nagyon praktikus, 24 forintból kijön egy palack.

- Azért azt még szeretném megérni, hogy a szinoptikusokon kívül János evangéliumát is feldolgozod – mondtam Bandinak.

- Hát, azt várhatod. Arra nem vállalkozom. Viszont rájöttem, hogy Lukács nem szerette a szemkontaktust.

A kanalak megálltak a levegőben. Mi van? Mindannyian Bandit néztük.

- Jó, majd olvashatjátok. Addig annyit elárulhatok, hogy ahol Márknál az szerepel, hogy „rájuk emelte tekintetét és így szólt...”, ezt Lukács minden esetben kihagyta.
- Vagy csak irigy volt a tanítványokra, hogy azokkal ez előfordulhatott, vele pedig nem.
- Lehet - mondta Bandi -, de azért az különös, hogy ezeket a részleteket rendre kihagyta.

Aztán ott maradtunk egy ideig a témánál, mert az evangéliumokról valahogyan mindig szívesen beszélgettünk.

- Azt azért mai napig sem értem, hogy miért kell ezeket az írásokat szétanalizálni, miért nem lehet elfogadni a hatásukat úgy, ahogy jönnek, hiszen

úgyis mindenkit más fog meg bennük – mondta Mária, akit mindig is zavart a sok elmélet és elemzés. Értése mindenkinek úgyis az életgyakorlatától függ, az pedig figyelme állapotától.

- Igen – tettem rá még egy lapáttal -, megmondani valakinek, hogyan kell érteni ezt meg ezt, az talán olyan bűn, mint az, ha valaki megkér valakit, hogy magyarázza el neki, amit nem ért. Viszont a „megvárni, amíg hat”, vagy „megnyílni a nem-tudomra” sokkal hosszadalmasabb, nagy türelmet és csendet igényel. Elolvasni egy könyvben a megoldást, megnézni egy filmet, amiben a szerző átadja az általa átélteket könnyű, gyors, fájdalommentes és majdnem olyan, mintha én éltem volna át. Majdnem..., mintha...

Már nem mentünk bele mélyebben. A posta kettőkor zár és vinni kell a csomagokat, mert a postáskisasszonyt nem szabad felidegesíteni. Vagy háromszázötvenszer kell bélyegeznie és számolnia is kell, szóval nagy macera szombat délben, zárás előtt. A Mamut előtt kiraktuk Jenőt, aki a két guri-gurival eltűnt a bejárat mögött. Előtte egymás szemébe néztünk és megköszöntük azt, amit adhattunk és kaphattunk ebben a találkozásban. Kicsit talán bensőségesebben sikerült, mint az ebéd előtti és utáni imában. Ki tudja miért? Talán ritkább, nem rutinszerű és így mélyebb? Nem tudom.

Hazafelé csendesek voltunk. Bandi Hidegkúton kiszállt és egy ház postaládájába bedobott néhány csomagolt számot. Régi ismerősök – mondta -, még a fénykorból valók – tette hozzá. Aztán már csak idős szüleiről kérdeztem. Hazáig mesélt róluk. Az idősor gondjairól, a gondoskodásról, a régi élményekről, a családi összetartásáról.

Röviden búcsúztunk.

- Valami megérintett ezen a mai találkozón – mondtam neki -, nem tudom mi lehetett, de talán otthon előjön. Akkor majd leírom, de csak Neked – mondtam, mert ismertem benne a szerkesztőt, aki nem tudja letenni azt a szemüvegét, hogy a legtöbb dolgot az Újság, az ÉV. szemszögéből nézzen és lásson.
- Isten veled – mondta, miközben összeöleleztünk.
- Isten veled – válaszoltam.

Hazafelé még vásároltam ezt, azt. Az utat jól ismertem, így szabadon maradt figyelmem egy része. Mit is csináltunk? Lehet segíteni a lezajlást és lehet a kifejlődést, a megnyílnást. A lezajlás itt a Földön mindig mechanikus, a kifejlődés csak tudatos lehet, csak akarat indíthatja. Hogyan lehet kinyílni egyszerre mindkét irányra, hogyan lehet nyitott maradni, miért nem elég az egyik, miért mindkettő: régi válasz és új válasz között nyitva lenni egy új értés számára, ami el akar érni? Mint az a bizonyos gazda. Egyáltalán, alkalmas vagyok rá?

Dobogókő, 2013. augusztus 6.

SIPOS GYULA,

AKI ÉL ÉS SZERET

BOHN ISTVÁN ATYA 70. SZÜLETÉSNAAPJÁRA

Ha egy pap több, mint harminc éve együtt él egy egyházközségben a hívekkel, akkor óhatatlanul apafigurává válik (esetleg, amikor még fiatal, kamasz lányok ártatlan álmaiban vőlegény-figurává, s elmondhatjuk, hogy István atya jóvágású fiatal férfi volt, amikor káplánként Törökbálintra érkezett). De milyen is ez az apa, lelki atya, és milyen képet mutat az égi Atyáról?

Ha István atya elődjéről, Pelsőczy Ferenc atyáról lehetett azt állítani, hogy „szenvedélye: pap” – és nem is lehetett reverenda nélkül látni -, akkor István atyáról azt mondhatnánk: „szenvedélye: Isten országa”. Akár lehetne ez is a címe az írásnak, ha nem lenne a szenvedély szó félreérthető. István atya ugyanis nem olyan értelemben szenvedélyes, ahogy egy szangvinista lelki alkatú, könnyen hevülő, síró-nevető ember, korunk hőse, reklámjaink mintapéldánya. Ő zárkózottabb, inkább ész-ember (ha szabad így fogalmazni), a végig gondolt igazságok embere, ami természetesen nem zárja ki az érzelmeket, hiszen például nagyon is tud, és akar is ő vidámítani, az „István atyás viccektől” kezdve a kisgyerekekhez való kedves odaforduláson át a derűs beszélgetésig. Mégis ő olykor inkább tűnik számomra „introvertált embernek extrovertált élethelyzetben” és szolgálatban – annál csodálatosabb az az akarat és szenvedély, amivel akar és tud szeretni.

István atya Istene: Szeretet-Isten. Amikor azt imádkozzuk, hogy „Aki él és uralkodik”, ő azt mondja helyette: „Aki él és szeret”. Isten, aki él és szeret, és István atya, aki ugyanezt akarja megértetni és megélni: Isten él és szeret. Ez az ő egyik nagy igazsága, központi gondolata, ami fiatalon megragadta, és amiből nem enged, amit élni akar, s amiből az egész életműve kibontakozott. Ez az értelem és akarat szenvedélye és teljes odaadása, s ezen keresztül az egész személyiségé, benne az érzelmeké is. (Testvére mesélte, hogy gyerekkorukban egyszer, amikor kolbász került az asztalra - amit a kis Pisti nagyon szeretett, de csak ritkán látott -, mégsem volt hajlandó enni belőle, mert előtte arról beszéltek, hogy Jézus mennyit szenvedett. Ha pedig Jézus szenvedett, akkor ő sem akar kolbászt enni, és ettől nem lehetett eltántorítani...)

Ez a Szeretet-Isten, és ez az Isten országa az, amit István atya egész szolgálata alatt megmutatni, elélni és